

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

13. ŘÍJNA 2024

Z obsahu:

Poznávat Boží lásku z Božích slov

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 12. června 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Gerard Majella

Libor Rösner
- strana 4 -

Tělo svaté Terezie z Ávily zůstává neporušené i po téměř pěti stoletích

- strana 6 -

„Nespěte! Vždyť není míru na zemi.“

G. H. Rudolfi
- strana 7 -

ČM Fatima v Kocliřově - hlavní poutní den pro Slovensko

- strana 9 -

S Marií nám Bůh slibuje kvetoucí život

Urban Affentranger OSB
- strana 10 -

Maria - vychovatelka nového člověka

P. Palmatius Zillingen
- strana 11 -

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (8)

Koloman Grieger SJ
- strana 12 -

Eduardo Balaca y Orejas-Canseco (1840-1914): Svatá Terezie z Ávily

Poznávat Boží lásku z Božích slov

Katecheze papeže Františka při generální audienci
12. června 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

2 Petr 1,20-21

Dobrý den, drazí bratři a sestry, vítejte! Pokračujeme v katechezi o Duchu Svatém, který vede církve ke Kristu, naší naději. On je průvodcem. Minule jsme se zamýšleli nad působením Ducha ve stvoření, dnes

ho vidíme ve zjevení, jehož je Písmo svaté Bohem inspirovaným a uznávaným svědectvím.

Druhý list svatého Pavla Timoteovi obsahuje toto prohlášení: „Všechno, co je v Písmu napsáno, je vdechnuto Bohem.“ (3,16) A na jiném místě Nového zákona se píše: „Lidé oznamovali Boží (výroky)

proto, že je k tomu přiměl Duch Svatý.“ (2 Petr 1,21) To je učení o božské inspiraci Písma, kterou hlásáme jako článek víry ve *Vyznání víry*, když říkáme, že Duch Svatý „mluvil ústy proroků“. Božská inspirace Bible.

Duch Svatý, který inspiroval Písmo, je také tím, kdo je vysvětluje a činí věčně živým a činným. Jeho zásluhou se z inspirovaného stává inspirativním. „Písmo svaté, Bohem vnuknuté a jednou provždy zaznamenané,“ praví II. vatikánský koncil, „podává nezměnitelně slovo Boha

Pokračování na str. 8

Svatý Gerard Majella (str. 4-6) byl naprosto výjimečným, Bohem omilostněným mladíkem – podobně jako někteří jiní svatí, kteří zemřeli v mladém věku. U Gerarda si můžeme všimnout tří skutečností, které charakterizovaly jeho osobnost: mimořádná úcta k Panně Marii a svěření svého života do její mateřské péče; bolest srdce nad Kristovým křížem a nad hříchy, kvůli nimž Spasitel trpěl; a láska k bližnímu, kterému byl ochoten dát vše, co měl. Všechny tyto tři rysy charakteristiky jsou velmi potřebné na cestě ke spáse. I když nejsou pro nás ničím novým, podívejme se na ně blíže ve světle textů tohoto čísla Světla.

Úcta k Panně Marii je v měsíci říjnu zaměřena hlavně k modlitbě růžence. Slovo růženec kéž v nás navodí obraz Matky Boží – růžového keře, z něhož vzešel květ – Ježíš, (str. 10) jak se zpívá ve známé vánoční písni: „Z růže kvítek vykvet nám.“ Budeme-li obzvláště považovat také svůj život za růžový keř, z něhož mají vyrůst krásné květy růží, pak jsme vedeni k otevření se Božímu volání jako Maria. Odměnou nám pak bude Boží milost a hojně požehnání. Důležité je nezbuzovat v sobě nedůvěru vůči Bohu a neuvádět se v případnou pochybnost otázkami „Proč?“ – slovy básníka Silesia: „Růže se neptá »proč«. Kvetete, protože kvete.“ Čili zalíbit se Pánu Bohu podle Mariina vzoru lze otevřeností svého srdce a naprostou oddaností jeho Prozřetel-

Editorial

nosti. Tento životní postoj sice přináší s sebou oběti, ale také radost ze služby Pánu a bližnímu. Stručně řečeno, životním programem toho, kdo chce žít jako Maria a plodit krásné růžové květy, je: mlčení srdce, oběť a radost z Boží přítomnosti ve vlastním životě. (str. 11) Panna Maria nám v tom pomáhá a přimlouvá se za nás u Pána.

Bolest nad hříchy, pro které byl Pán Ježíš ukřižován, se dá vyjádřit přinejmenším dvojím způsobem: opravdovou lítostí nad spáchaným zlem vůči Bohu, anebo naopak úsilím o dosažení ctností. V tom druhém vynikal již nějakou dobu nás doprovázející sv. Jan Berchmans (str. 12-13), můžeme se o tom znovu přesvědčit i tentokrát v četbě na pokračování. Udělat něco proti Bohu, či snad dokonce mít vůči němu vědomě neustálý odmítavý postoj, je vždy nanejvýš bolestné – a poškozuje to nejen vztah k Pánu, ale i k lidem. Vyhraněné nepřátelství k Trojedinému Bohu a křesťanům pak vede také k otevřenému boji, jehož cílem je zničit křesťanství. V takové době žila sv. Terezie z Ávily, která se však nebála probouzet ve svých současnicích odvahu postavit se nepříteli na odpor. (str. 7) Jako prostředek volila především odříkání, modlitbu a adoraci... Položme si rovněž my v hluboké pokoře před Kristovým křížem otázky, jež vzcházejí z homilie

Mons. Andreje Imricha, přednesené v srpnu v Koclířově (str. 9): Nežijeme někdy i my tak trochu, jako by Boha nebylo? Neztrácíme stud a nedostatek víry i bázeň Boží, pocit hříšnosti? To jsou velmi aktuální otázky dnešní doby a dost možná si ani nevšimáme, že selháváme i ve věcech, které jsou velmi závažné pro život, společenství i spásu duše...

Láska k bližnímu je nejvíce zvýrazněna u našeho průvodce uvedeného v úvodu, sv. Gerarda Majelly. Ovšem ani dnešní evangelium v tomto směru není „slepé“. Bohatý člověk se přišel zeptat Božího Mistra, co má ještě udělat, aby dostal věčný život. Jakou odpověď dostal? „Jdi, prodej všechno, co máš...“ Ó, jak silný smutek zavládl v duši bohatce! Měl raději nashromážděný majetek než Pána Boha a bližního. Kdyby „prodal všechno“ a pomohl svým bližním, mohl si zajistit věčný život. Poučením nám budiž, že to, co nám Pán Bůh dává, máme i my dávat druhým. Ovšem nechápejme to nějak svatokupecky: já se rozdám a musím za to od Boha dostat odměnu. Taková pravá láska není. Ta se projevuje nezištně a rozdává se s radostí a vědomím, že chci zdarma udělat pro bližního to nejlepší, co mohu...

Až se tedy budeme probírat zrnky růžence, syťme svoji modlitbu láskou k Panně Marii, ke Kristovu kříži a k bližnímu. Pán nás jistě vyslyší!

Daniel Dehner

Chceš-li patřit mezi ty, kteří nepřestávají upřímně hledat skutečnou pravdu a smysl života, začni dnes tím, že se zaposloucháš do slov svatého Pavla. Příběh, jehož pak budeš svědkem, tě přesvědčí, jak jsou pravdivá: *Slovo Boží je plné života a síly, on vidí všechno jako odkryté. Pros Ducha Svatého spolu se Žalmistou: Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme moudrosti srdce.*⁽¹⁾

Ježíš již byl na odchodu, když k němu na poslední chvíli přibíhá mladý muž. Je zřejmé, že mu velmi záleží na tomto setkání, a dává nepokrytě najevo, že si Pána váží více než kdokoliv jiný, když před ním dokonce s úctou pokleká. Kéž tě takový příklad trvale pobízí, abys často spěchal za Pánem, vzdal mu božskou poctu a ptal se na to, co je pro tebe podstatné: *Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl život věčný?*

Tou první a nevyhnutelnou podmínkou jsou a zůstanou věčně platná Boží příkázání. Jak moudře stanovil Bůh tato pravidla, která i dnes jsou *ostřejší než meč a pronášejí soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami!* Toto Boží slovo nikdy nezastará a musíš počítat s tím, že na jeho základě budeš jednou skládat účty před tím, *kteřý všechno vidí jako nahé a odkryté.*

Mládenec, který přišel za Pánem, nebere Boží příkázání na lehkou váhu a od dětství je věrně zachovává. Ale jeho srdce mu napovídá, aby se s tím nespokojil. Velkorysé srdce Boha neodměřuje, ani s ním nesmlouvá. Taková ochota a připravenost Ježíše těší. Na ty, kteří jsou ochotni velkodušně vykročit i za hranice svých nezbytných povinností, pohlíží Pán s opravdovou láskou. Zasloužíš si také tento jeho laskavý pohled?

Jaká bude Ježíšova rada a doporučení? Není bezpečnější cesty k blaženosti věčného života než následovat Ježíše. Ale ten, kdo chce jít za ním, musí být nejdříve zcela svobodný: *„Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým.“* Nebude to žádná ztráta, bude to jen výměna za bezpečnější a mnohem drahocennější poklad v nebi. Ten nezatěžuje starostmi ani obavami, naopak obohacuje radostí, jakou tvá štědrost přináší strádajícím. *„Pak přijď a následuj mě.“*

Co je cennějšího než čest, že můžeš stále pobývat ve společnosti Pána? Není

Cesta moudrosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jak těžké je vejít těm, kdo spoléhají na bohatství!

sám Ježíš pokladem nad poklady? Ale rozhodnutí překročit práh od závislosti ke svobodě nemusí být lehké. Ježíšova rada se může jevit jako překvapivě radikální. Kdo bude mít dosti odhodlání, aby ji přijal?

Mládenec, který vzbuzoval tolik nadějí, pojednou nápadně **zesmutněl**. Odchází od Ježíše tak, jako odešla náhle jeho počáteční dobrá vůle. Jeho původní velkodušnost totiž nebyla bezvýhradná a ryzí. Jsou tu pozemské věci, kterých si cení více než Ježíšovy nabídky. *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům... k jednomu přilne a druhým pohrdne.*⁽²⁾ Jeho místo v zástupu zůstane nejen prázdné, ale i varující: *Jak těžké je vejít těm, kteří spoléhají na bohatství!*

Je-li však bohatství tak velkou překážkou pro vstup do Božího království, *kdo tedy může být spasen?* Není to jen množství majetku, co ohrožuje člověka, ale míra, jakou jeho srdce lpí na jmění. Touha po majetku, která se zdá být lidsky neodolatelná, může být překonána: *Vždyť u Boha je možné všechno.* S Boží milostí může i ten, kdo vlastní mnoho majetku, žít se srdcem zcela svobodným, *když se nepyšní a neskládá své naděje do nejistého bohatství, ale v Boha*⁽³⁾. Bohatství může být nejen velkým pokušením, ale také příležitostí, jak *bohatnout v dobrých skutcích štědrostí a dobročinností*⁽⁴⁾. Čím více je tvých statků, tím více pros svého Pána, aby tvé srdce nelnulo k nim, ale k němu. *Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*⁽⁵⁾ Budeš-li hledat u Pána svou radost, která nepomijí, pochopíš, že jsi pouze správcem prostředků a že vůbec nejsi víc než druží jen proto, že máš více.

Ti, které zde vidíš v Ježíšově družině, již před léty *opustili všechno a šli za ním.* Ukazují ti opravdu názorně, jak je u Boha možné i to, co není možné u lidí: na první pohled spatřili v Pánu poklad nad poklady, a proto pro něho *opustili všechno.* Zeptej se jich, tak jak se jich zeptal

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny, a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se (Ježíš) vydával na cestu, přiběhl nějaký (člověk), poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš příkázání: »Nezabiješ, nezczizolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé

Dokončení na str. 12

Pán: „Měli jste v něčem nedostatek?“⁽⁶⁾ Co ti odpoví? „Neměli!“⁽⁷⁾

Využij dnešního setkání s Ježíšem, abys s jeho pomocí našel správný vztah ke svému majetku. On ví, co je u lidí nemožné, ale u něho možné. Dříve než se ho zeptáš: „Co mám dělat?“ vypros si milost, aby ti dal dojít k moudrosti srdce. Pak tě jeho slova nenaplní zármutkem, ale budeš se *radovat a jásat po celý život*⁽⁸⁾, že jsi i navzdory pronásledování *dostal stokrát více.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 90,12; ⁽²⁾ Mt 6,24; ⁽³⁾ srov. 1 Tim 6,17;

⁽⁴⁾ srov. 1 Tim 6,18; ⁽⁵⁾ Mt 6,21; ⁽⁶⁾ Lk 22,35;

⁽⁷⁾ tamtéž; ⁽⁸⁾ srov. Ž 90,14.

Svatý Gerard Majella

Jsou světci, kteří se dožili úctyhodného věku, jiní zemřeli ve zralé dospělosti a ještě jiní jako mladí lidé. Stačí vzpomenout sv. Aloise z Gonzagy, jenž měl v době smrti 23 let, nebo sv. Terezií z Lisieux, která zemřela ve 24 letech. Zařadit mezi ně můžeme i sv. Gerarda Majellu, jemuž Bůh vyměřil 29 let. Byl prvním zesnulým redemptoristou a patří k největším synům sv. Alfonse z Liguori. V roce 1754 na vyzvání duchovního vůdce napsal, jaké je jeho největší přání: „Milovat hodně Boha, být s Bohem vždy sjednocen, dělat pro Boha úplně vše, milovat všechny kvůli Bohu, hodně pro Boha trpět. Jediné, co se v životě počítá, je plnění Boží vůle.“ Toto přání uváděl denně do života.

Svatý Gerard Majella

Dne 6. dubna 1726 se chudému krejčímu Dominiku Majellovi a jeho ženě Benedettě narodil po třech dcerách syn Gerard. V obci Muro Lucano, kde žili, měl Dominik klienty spíše mezi chudými sousedy, často tudíž dostával zaplacen za svou práci později, někdy dokonce vůbec ne. Často též takřikajíc neměl do čeho pichnout, proto malý Gerard poznával, co je to hlad. Neubíralo to nicméně na zbožnosti rodiny. Zvláště matka byla vzornou křesťankou, odevzdanou do vůle Boží. Gerarda v tomto směru zásadně ovlivnila a zbožnost se mu tak stala druhou přirozeností. Stejně tak se mu stalo přirozeností chodit denně na mši svatou (již tehdy při bohoslužbách zažíval stavy vytržení) a absolvoval různé poutě. Stavěl si malé oltářiky, na něž kladl sošky svatých, a zdobil je květinami.

Když měl Gerard šest let, začal zničehonic přinášet domů chutný běloučky

chléb. Na matčin dotaz, kdo mu ho dal, odpovídal: „Ten malý chlapec.“ Po letech jedné ze svých sester sdělil, že tím chlapcem byl sám Pán Ježíš.

Již tehdy toužil přijímat ho v Eucharistii, avšak tehdejší pravidla to nedovolovala. Jednou se dokonce snažil vmísit se mezi dospělé věřící k oltární mřížce, leč podávající kněz byl dalek rutiny a svaté přijímání mu automaticky nepodal. Zklamaneho hoch potěšil v noci sv. Michael archanděl, jenž mu v obklopení nebeské záře Hostii položil na jazyk. Na své první oficiální svaté přijímání v 10 letech se malý Majella připravoval umrtvováním, bičováním se, dny o chlebu a vodě. Každý den se modlil růženec, na mariánské svátky skákal radostí do vzduchu a často opakoval: „Panna Maria mi ukradla srdce a já jsem jí ho daroval!“

Ve 12 letech přišel Gerard o otce a jaksi se předpokládalo, že převezme jeho krejčovské řemeslo. Začal se tedy učit u mistra Pannuta, jehož tovaryš byl vůči víře zaujat až patologickým nepřátelstvím. Zbožného hochu před mistrem v jednom kuse očerňoval, ba dokonce i surově bil. Gerard nejenže se nebránil pomluvám, ale ani si nepostěžoval, jaké násilí musí snášet. Mistr Pannuto poté zjistil, jak se věci mají, a nedobrého tovaryše vyhodil.

V 15 letech se skončila Gerardova učňovská léta, mohl nyní sám vzít do ruky jehlu a žít se krejčovinou. On však cítil, že jeho místo je jinde. Požádal tedy o vstup ke kapucínům v Lukanii, kde byl představeným jeho strýc. Ten však shledal, že jeho synovec je příliš mladý a hubený – to z ustavičných postů. Navíc si všiml, že je chatrně oblečený, věnoval mu proto svůj plášť – a pak z okna pozoroval, jak ho Gerard dává jednomu chudá-

kovi. Vyčínil mu za to, avšak odzbrojila ho synovecova reakce: „Nezlobte se, strýčku. Potřeboval ho víc než já.“

Po nějakém čase se, stále ještě smutný pro odmítnutí, dozvěděl, že biskup Albin z Lacedonie hledá sluhu. Problém byl v tom, že biskup Albin byl znám svou nevrlostí a přísností, takže se u něj sluhové co chvíli střídali. Gerard v tom spatřoval ideální příležitost pro vlastní zdokonalení a skládání obětí Spasiteli. A taky že ano – na rozdíl od svých předchůdců žehrajících na Albinu náročnost si Gerard ještě přidával kající praktiky v podobě postů či žíněné košile a trpělivě snášel jeho změny nálad.

Právě ve službě lacedonského biskupa se udal jeden z nejslavnějších zázraků spjatých se sv. Gerardem Majellou. Šel nabrat vodu do studny. Když však do ní spustil vědro, vypadly mu ze západří klíče od domu. Na úšklebky posměváčků reagoval po svém: z kostela přinesl sošku Dítěte Ježíše, položil ji do vědra a to opětovně spustil do studny se slovy: „Jedině ty mě můžeš zachránit.“ Když potom vědro vytáhl, Jezulátko drželo klíče v ruce.

Po biskupově smrti se Gerard pokusil znovu o vstup ke kapucínům, leč se stejným výsledkem jako minule. Chápal to jako Boží vůli, proto si v Lacedonii otevřel krejčovskou dílnu. Byl svým pánem, čehož využíval ke každodenní účasti na mši svaté a všemožné výpomoci v katedrále. Postupně si získal takovou důvěru kanov-

nika katedrály, že ten mu od ní svěřil klíče, a tak zbožný krejčík mohl adorovat Krista do sytosti. Pochopitelně tím duchovně rostl a díky tomu na něj stále více útočil ďábel, jenž ho ve snaze zastrašit a odradit navštěvoval vizemi vyjících vlků či padajících soch, ale u Gerarda nepochodil.

Gerardovy kající praktiky došly až tak daleko, že si najal dva muže, kteří ho měli bit důtkami – sám by si totiž nezasadil tak silné rány. Navíc měly být důtky mokré, aby bolest byla o to větší. Okolí ho považovalo za pomateného, ale to mu lahodilo – vždýt za blázna pokládali Ježíše jeho současníci. Během jedné májové v roce 1747 rozjímal před sochou Panny Marie, když vtom zničehonic vyskočil, sundal si prsten a navlékl ho Nejsvětější Panně. „Zasnoubil jsem se s Madonou,“ vyhrkl.

Pověst blázna postupně vyvažovala zvěsti o Gerardových schopnostech uzdravování. Dotykem uzdravil malé dítě ošklivě opažené vodou, jindy zas přispěl radou k uzdravení malé služky, když její bezradné paní poradil, aby jí na čele udělala tři křížky.

V srpnu roku 1748 přibyli do Mura Lucana vybírat almužny dva členové řádu redemptoristů, nedávno (1732) založeného sv. Alfonsem z Liguori. Gerarda ohromila jejich pokora a požádal je, aby ho přijali mezi sebe. Pokusili se ho odradit varováním, že život u nich je plný těžkostí, pokání a nedostatku spánku. „Právě to mě přitahuje,“ opáčil.

Musel však počkat do jara, kdy bratři přišli do Mura na lidové misie. Požádal vedoucího skupinky o přijetí, jenže uslyšel tutéž odpověď jako dvakrát předtím od kapucínů – pro přílišnou hubenost a křehkou fyzickou konstituci je jeho přijetí vyloučeno. Protože však dotyčný řeholník viděl Gerardův zápal, požádal jeho matku, aby ho zavřela na klíč v jeho pokoji, až budou odcházet, aby je nenásledoval. Matka tak učinila, ale Gerard utekl oknem a na stole nechal lístek tohoto znění: „Odcházím, abych se stal svatým. Zapomeňte na mne.“

Gerard dohonil trojici lidových misionářů, kteří se ho pro jeho neodbytnost nedokázali zbavit. Nakonec představený přivolil a poslal Gerarda do kláštera v Delicetu s tímto průvodním listem: „Posílám

k Vám tohoto postulanta, je to kost a kůže, a proto naprosto nepoužitelný pro manuální práci. Stručně řečeno, je to jen další hladový krk navíc. Nedokázal jsem se ho však zbavit. V Muru je nicméně pokládán za ctnostného mladíka.“

V Delicetu ctnostný mladík velmi záhy přesvědčil, že není žádným hladovým krkem navíc, ale plnohodnotným členem komunity, ba více než to. Navzdory své vyzáblosti dřel do úmoru a předčil všechny svou zbožností. Po půl roce dostal Gerard svolení obléknout hábit a po dalších třech měsících ho představený kláštera pověřil funkcí sakristiána, čímž ho nesmírně potěšil, protože mu tak dal možnost být blíže svatostánku.

V hábitu redemptoristických noviců dostal Gerard od Boha nový dar – od jisté doby zakoušel ve čtvrtky a pátky Kristovo utrpení v Getsemanech. Nadále využíval svůj dar uzdravování – uvádí se příhoda s chlapcem postiženým bolestivým vředem na noze. Gerard inkriminované místo políbil – a hoch okamžitě skočil z osla, na němž ho rodiče přivezli, a začal normálně chodit. Po vředu nebylo ani památky.

Po třech letech pobytu v Delicetu mohl Gerard konečně složit řeholní sliby. Jeho touhou bylo obrátit tolik lidí, „kolik je kapek v moři, zrněk písku na zemi a listů na stromech“. Závďavek příštích časů se projevuje v Delicetu, kde svou horlivostí, bezmeznou poslušností a kazatelskými schopnostmi zapaloval srdce všech okolo.

Na srdce bližních působil i charisma čtení v nich. Stávalo se, že vrátil od ol tární mřížky člověka, o němž věděl, že zatajil ve zpovědnici hříchy. Jindy se bavil s jedním člověkem a prohodil: „A nyní my tři...“ Dotyčný ho opravil: „Jsem tu jen my dva.“ – „A co on?“ zeptal se Gerard, vzal kříž a začal onomu muži vypočítávat jeho hříchy. Do toho začal Spasitel na kříži krváčet. „Co je to za krev?“ zeptal se muž. „Teče kvůli tobě, kvůli tvým hříchům a hříchům celého světa. Co špatného ti Bůh udělal, že ho urážíš? Dávej pozor: až se vyčerpá Boží milosrdenství, přijde trest.“

Brzy se o něm vědělo v celém řádu. Došlo to až tak daleko, že když si otcové při lidových misiích nevěděli s nějakým zatvrzělým hříšníkem rady, říkali: „Běž za bratrem Gerardem.“ Takovéto setkání pak v naprosté většině skončilo hříšníkovým obrácením a upřímným vyznáním vin. Časem se stal slavným i mimo řád a neustále byl někam zván. Zanechával za sebou čerstvé konverťity a uzdravené nemocné. Zázraků měl „na svědomí“ tisíce. Vzpomeňme například ten s rybářskou lodí, již hrozilo během bouřky potopení. Gerard udělal pravicí znamení kříže, vešel do rozbourěných vln a kráčel jimi k lodi. Když k ní dorazil, „ve jménu Nejsvětější Trojice“ ji dovlékl sám ke břehu, jako by tahal „lehký korek“. Nemá ovšem smysl vypočítávat zde další zázraky, všechna ta uzdravení a jiné nevídané jevy, jako byl neprázdnící se měšec s penězi během putování se skupinkou noviců nebo rozmnožování pokrmů pro ty, kdo ho do fortny do kláštera, v níž od jisté doby usedal, přicházeli prosit o jídlo.

Sláva Gerardovi v žádném případě nestoupala do hlavy, naopak bez přestání prosil Pána o „milost být pohrdaný a vysmívaný, jako byl kdysi On“. Splnilo se mu to. Jeho sláva totiž nebyla po chuti závistivcům a nepřejícím, kteří o něm začali šířit nejhorší možné pomluvy, a když se ho představený ptal na vysvětlení, mlčel jako Kristus před veleradou.

Stihl ho tedy nespravedlivý trest: dostal zákaz stýkat se s lidmi, kázat, ba dokonce sloužit mše svaté. Dokonce mu sv. Alfons tehdy, kdy ho jistá žena obvinila z otcovství svého dítěte, zakázal přistupovat ke svatému přijímání. Ani tehdy se nehájil. Naopak požádal, aby nemusel přisluhovat knězi při mši svaté, jelikož se bál, že by mu z mimořádné touhy po Eucharistii

vytrhl proměněnou Hostii z rukou... Trpělivě toto příkoří snášel, až se konečně dočkal dne, kdy se pomlouvači obrátili, přiznali se k záměrnému nespravedlivému osočování otce Gerarda, načež byl zproštěn viny. „Byla to dobrá příležitost k cestě ke svatosti, vždyť naše řehole vyžaduje trpělivé snášení ponížení,“ vysvětloval, proč se nechal mlčky osočovat.

Nastal rok 1755. V srpnu došel Gerard k přesvědčení, že na světě už dlouho nepobude. Požádal proto představeného, aby si směl na stěnu naproti lůžku pověsit velký kříž a na dveře své cely zavěsit cedulku s nápisem: „Zde se naplňuje vůle Boží, jak chce On a jak dlouho chce.“

V září ho postihly tuberkulóza a úplavice. Stále chrлил krev, až náhle zničehonic přestal. Když se ho ošetřující lékař zeptal, jak je to možné, odpověděl Gerard, že mu jeho duchovní vůdce v dopise přikázal, aby už krev dále nechrlil. Až takových rozměrů dosahovala jeho pověstná poslušnost. Uzdravený pak vstal a vrhl se do plnění svých povinností. Na konci září se však zdravotní potíže vrátily. Jeho celou naplňovala podivuhodná vůně, až ho začal lékař podezřívát, že používá nějaké voňavky. Dne 15. října pak Gerard otevřeně prohlásil, že nazítří zemře. „Pomozte mi připravit se na smrt, dnes v noci umřu,“ řekl. Tak se skutečně stalo. P. Gerard Majella zemřel 16. října 1755 ve 29 letech. Krátce před smrtí se mu zjevila Matka Boží. Klášterní zvony jeho smrt ohlásily samy od sebe...

Tělesné pozůstatky zesnulého redemptoristy jsou uloženy v Matterdomini (část Caposele, kde zemřel). Dne 29. ledna 1893 ho Lev XIII. beatifikoval a 11. prosince 1904 Pius X. kanonizoval.

Ke sv. Gerardu Majellovi se obracejí mj. ženy v požehnaném stavu. Děje se tak díky jedné příhodě z jeho života: Jednoho dne pobýval v Olivetu u svých přátel – rodiny Salvadore. Vytratil přitom z kapsy šátek. Mladé dívce, jež mu ho přinesla, řekl: „Nechej si ho, jednou se to bude hodit.“ Po čase se dívka vdala. Počala, a jak se blížil termín porodu, její zdravotní stav se horšil. Při porodu samotném to vypadalo, že ho nepřežije. Tehdy si vzpomněla na slova P. Gerarda a položila si šátek na břicho. Navzdory předchozím nejhorším obavám pak porodila bez sebemenších potíží zdravé dítě...

Tělo svaté Terezie z Ávily zůstává neporušené i po téměř pěti stoletích

Španělská diecéze Ávila 28. srpna oznámila, že tělo svaté Terezie z Ávily, učitelky církve, zůstává více než čtyři století po její smrti (4. října 1582) neporušené.

„Otevřeli jsme hrob svaté Terezie a ověřili jsme, že je ve stejném stavu jako při posledním odhalení v roce 1914,“ uvedl generální postulátor řádu bosých karmelitánů, P. Marco Chiesa z karmelitánského kláštera Alba de Tormes, kde ostatky uctívané španělské svěřice spočívají.

P. Miguel Ángel González, převor karmelitánů v Alba de Tormes a Salamance z diecéze Ávila, vysvětlil, jak tento proces probíhal: „Komunita bosých karmelitánek spolu s generálním postulátorem řádu, členy církevního tribunálu a malou skupinou řeholníků pečlivě a slavnostně přenesli ostatky na místo určené ke studiu. Učinili jsme tak za zpěvu *Te Deum* se srdci naplněnými dojetím.“

Diecéze vysvětlila, že celý proces se uskutečňuje podle kanonického práva. Biskup ze Salamanky Luis Retana zaslal 1. července do Vatikánu žádost o souhlas s prozkoumáním ostatků svaté Terezie z Ávily, kterou následně schválil papež František prostřednictvím Dikasteria pro blahřečení a svatořečení.

Ve dnech 28.–31. srpna proběhl proces studie těla, srdce, paže a ruky, která je uchovávána ve španělském městě Ronda a která byla převezena do Alba de Tormes za účelem výzkumu. Diecéze uvedla, že aby se dostala k tělu svaté Terezie, byla nejprve odstraněna mramorová deska hrobu. Poté, v místnosti zřízené pro studium a za přítomnosti vědeckého lékařského týmu a členů církevního tribunálu, byla otevřena stříbrná rakev.

Tribunál tvoří karmelitánský představený iberské provincie svaté Terezie od Ježíše ve Španělsku, P. Francisco Sánchez Oreja, a představená Dcer milosrdenství z Alba de Tormes, sestra Remigia Blázquez Martín.

Diecéze Ávila také prozradila, že k otevření hrobky bylo použito 10 klíčů: „Kromě královského klíče byly použity tři klí-

če, které jsou uloženy v Alba de Tormes, dále tři klíče, které jim zapůjčil vévoda z Alby, a tři klíče, které má otec generální bosý karmelitán v Římě. Tři z těchto klíčů slouží k otevření vnější mříže, tři k otevření mramorové náhrobní desky a zbylé čtyři k otevření stříbrné rakve.“

P. Chiesa upozornil, že snímky dochované z roku 1914 jsou černobílé, takže „je obtížné provést srovnání, i když odkryté části, což jsou obličej a nohy, jsou stejné jako v roce 1914. „Kůže sice nemá žádnou barvu, protože je mumifikovaná, ale je dobře viditelná, zejména uprostřed obličeje. Odborní lékaři vidí Terezinu tvář takřka zřetelně,“ poznamenal.

První etapa, tedy otevření a zkoumání, probíhala do 31. srpna. V této fázi tým pod vedením Dr. Josého Antonia Ruize de Alegrii z Madridu pořídil fotografie a rentgenové snímky a také ostatky řádně očistil. Druhá etapa bude trvat několik měsíců v laboratořích v Itálii, kde se poté vypracují vědecké závěry. Nakonec budou ve třetí fázi navrženy některé zásahy k lepšímu uchování ostatků.

Před závěrečným uzavřením bude vyhrazen odpovídající čas, aby mohly být uctyeny ostatky svaté Terezie. Předchozí otevření hrobu svaté Terezie od Ježíše se uskutečnilo ve dnech 16.–23. srpna 1914. Diecéze Ávila tehdy uvedla, že tělo zůstalo „zcela neporušené“, stejně jako tomu bylo při otevření v roce 1750.

Podle karmelitána P. Daniela de Pabla Marota byla hrobka v roce 1914 otevřena, protože generální představený bosých karmelitánů P. Clemente de los Santos chtěl využít své návštěvy Španělska, aby viděl těla světců zakladatelů: svatého Jana od Kříže v Segovii a svaté Terezie v Alba de Tormes.

Studie, která se nyní zabývá ostatky svaté Terezie z Ávily, bude podobná té, která byla provedena v roce 1991 s ostatky svatého Jana od Kříže v Segovii u příležitosti 400. výročí jeho úmrtí.

Zdroj: CNA, www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

„Nespěte! Vždyť není míru na zemi.“

Svatá Terezie z Ávily (1515–1582)

Tato bosá karmelská řeholnice figuruje na seznamu západních světců jako Veliká. J. Bernhard ji nazval největší postavou protireformace.

„Hrad duše“, dílo této geniální španělské světice, však není školou pro prvokomunikanty. Významný benediktinský opat C. Butler řekl, že její spisy jsou k praktikování jen pro ty, kteří směřují ke stejné výši modlitby a spojení s Bohem jako ona. Omilostněné svátky Božích přátel nesmí být proměněny do prostoty každodenní modlitby. Jsou to mimořádné dary a nikoliv něco ke každodennímu použití. Nikdo to nevěděl lépe než samotná světice. „Nejdříve si myslela, že získá Boha vlastními silami v bouřlivé exaltaci. Pak musela uznat, že jí není dovoleno něco dělat. Bůh přichází v tichosti k těm, kteří se mu odevzdávají a čekají. Bůh se uskutečňuje v těch, kteří jsou schopni přijímat. Bůh se nenechá přivolat křikem, ale v tichosti je jeho hlas silný.“ U Boha platí prvenství pokory, nikoliv netrpělivé hromadění slov v násilné zbožnosti...

Nespěte!

„Nespěte! Nespěte! Vždyť není míru na zemi.“ Ne, nebylo míru. Španělsko v 16. století bylo ohrožováno ze všech stran. Na jeho březích hlučeli smrtelní nepřátelé. Středomoří se stalo rejdištěm organizovaného zločinu ve velkém. Kdybychom nebyli tak zahleděni do sebe a do „svého“, věděli bychom, že islám útočil na hranice celého Západu. Pak bychom nezapomínali, že venkovské kostely byly přeměňovány na pevnosti i hluboko v zázemí. Neboť turecké nebezpečí hrozilo bez konce. Křesťanští zrádci, italští a řečtí renegáti, vybudovali muslimům loďstvo, které děsilo Evropu. Ostrov Kypr křesťané ztratili, Maltě hrozila okupace. Vítězství křesťanů u Lepanta přineslo malý oddech. Ale brzy do rukou nepřátel padl Tunis. Následoval Alžír. Na pobřeží Španělska, Sicílie a Kalábrie docházelo k hromadným únosům, v Provinci byla přepadána města a vesnice a jejich obyvatelé odvlékáni do otroctví.

Od severu se šířil protestantismus. Nikoliv hlučnými vojsky, nýbrž tajnými

agenty po nejrůznějších cestách. Napadal všechno, co bylo katolickému entuziasmu svaté a nedotknutelné.

„Celé křesťanství je v plamenech!“

Karmelitánka nemohla působit navenek jako jezuité (založení 1534). Pokouší se o to tedy vnitřně. Bude působit skrze modlitbu. Bude se ještě naléhavěji a vytrvaleji, ještě uvědoměleji modlit za překonání všech útrap, které doléhají na církev. Bude se modlit za spásu duší, za spásu všech duší. Stejně tak se bude modlit, aby kázání nabylo nové síly a inspirace, aby kněží a řeholníci byli světlejší, aby rostla uvědomělost věřících.

Aby bylo možno se lépe modlit, bylo nutno vyhnat z klášterů všechno zesvět-

štění. Tak se Terezie stala reformátorkou svého řádu, „Svatého Karmelu“. Žádala přísnější klauzuru. Počet sester musí být menší. Domy musí být menší. V konventu nesmí být více než třináct sester. Budou muset bydlet v nejprostších celách a vlastnit jen to nejzbytnější. „*Střežte se, moje sestry, budovat nádherné kláštery. To od vás žádám pro lásku Boží a pro nejdražší Krev jeho Syna. Kdyby k tomu přesto došlo, tyto domy by musely být zbořeny v den, kdy budou dostavěny.*“

Tak vznikly ony „hrady modlitby“: ve Španělsku, ve všech katolických zemích Západu. S pobožnostmi jsou spojeny nejtvrdší skutky pokání. Umrtvování v jídle. Zřeknutí se všeho, co je světské. Tato žena popřela skutečnosti politiky, světské moci, pozemských příčin. Pro ni existovala jen jedna realita: modlitba, adorace. Všemohoucnost modlitby!

Z knihy Heilige Kirche, Kirche der Heiligen. Frankfurt a. M. 1949

Peter Paul Rubens (1577–1640): Portrét sv. Terezie z Ávily, který je pravděpodobně nejvěrnější jejím vzhledu. Jedná se o kopii původního obrazu z roku 1576, kdy jí bylo 61 let.

Poznávat Boží lásku z Božích slov

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

samého a v slovech proroků a apoštolů dává zaznít hlasu Ducha Svatého.“ (*Dei Verbum*, 21) Tímto způsobem Duch Svatý v církvi pokračuje v působení Zmrtvýchvstalého Ježíše, který po Velikonocích „otevřel učedníkům mysl, aby rozuměli Písmu“ (srov. Lk 24,45).

Může se totiž stát, že určitý úryvek Pisma, který jsme tolikrát četli bez zvláštních emocí, si jednoho dne přečteme v atmosféře víry a modlitby, a pak se tento text náhle rozzáří, osloví nás, vrhne světlo na problém, který prožíváme, objasní nám Boží vůli v určité situaci. Čím je tato změna způsobena, ne-li osvícením Ducha Svatého? Slova Pisma se pod vlivem Ducha Svatého rozzáří; a v takových případech se dotýkáme vlastními rukama, jak pravdivý je výrok z listu Židům: „Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč...“ (4,12)

Bratři a sestry, církve se živí duchovní četbou Pisma svatého, tedy četbou usku-tečňovanou pod vedením Ducha Svatého, který toto Písmo inspiroval. V jejím středu, jako maják, který vše osvětluje, jsou Kristova smrt a zmrtvýchvstání, které naplňují plán spásy, zpřítomňují všechny postavy a proroctví, odhalují všechna skrytá tajemství a nabízejí pravý klíč k četbě celé Bible. Kristova smrt a vzkříšení jsou majákem, který osvětluje celou Bibli a osvětluje také náš život. Kniha Zjevení to popisuje obrazem Beránka, který rozlomil pečeti svitku „napsaného uvnitř i vně, ale zapečetěného sedmi pečeti“ (srov. 5,1-9), tedy Pisma Starého zákona. Církve, Kristova snoubenka, je oprávněnou vykladačkou inspirova-

ného textu Pisma, církve je zprostředkovatelkou jeho autentického hlásání. Jelikož je církve obdařena Duchem Svatým – proto je vykladačkou –, je „sloupem a pevnou oporou pravdy“ (1 Tim 3,15). Proč? Protože je inspirovaná, podepřená Duchem Svatým. A úkolem církve je pomáhat věřícím a těm, kdo hledají pravdu, správně vykládat biblické texty.

Jedním ze způsobů duchovní četby Božího slova je takzvaná *lectio divina*, výraz, jehož významu možná nerozumíme. Spočívá v tom, že určitý denní čas věnujeme osobnímu, meditativnímu čtení úryvku Pisma. A to je velmi důležité: každý den si vyhradit čas na naslouchání, rozjímání, četbu nějakého úryvku z Pisma. A k tomu doporučuji: mějte vždycky kapesní evangelium a noste ho v tašce, po kapsách... Když třeba cestujete nebo máte trochu volna, tak si ho vezměte a čtěte... To je pro život velmi důležité. Veźměte si kapesní evangelium a během dne si z něj jednou, dvakrát přečtete, když se to hodí. Ale vůbec nejlepším duchovním čtením Pisma je společné čtení, které se děje při liturgii, při mši svaté. Tam vidíme, jak událost nebo učení, podané ve Starém zákoně, nachází své plné naplnění v Kristově evangeliu. A homilie, tento komentář, který pronáší celebrant, má napomoci přenést Boží slovo z knihy do života. Homilie však musí být pro tento účel stručná: obraz, myšlenka a pocit. Homilie nesmí být delší než osm minut, protože po této době se pozornost vytrácí, lidé usínají – a mají pravdu. Homilie má být taková. A to chci říci kněžím, kteří toho tolik namluví, toli-

krát, a vy nerozumíte, o čem mluví. Krátká homilie: myšlenka, pocit a pokyn k činu, jak na to. Ne víc než osm minut. Protože homilie musí pomoci přenést Boží slovo z knihy do života. A mezi mnoha Božími slovy, která slyšíme každý den při mši svaté nebo v denní modlitbě církve, je vždy jedno, které je určeno zejména nám. Něco, co se dotýká srdce. Když si je vezme-me k srdci, mohou tato slova osvětit náš den a oživit naši modlitbu. Jde o to, aby nezapadla do ztracena!

Závěrem uvedme myšlenku, která nám může pomoci zamilovat si Boží slovo. Podobně jako některé hudební skladby má i Písmo svaté základní tón, který ho provází od začátku do konce, a tímto tónem je Boží láska. „Celá Bible,“ poznamenává svatý Augustin, „nevypráví o ničem jiném než o Boží lásce.“ A svatý Řehoř Veliký nazývá Písmo „dopisem všemohoucího Boha svému stvoření“, podobně jako dopis Ženicha jeho nevěstě, a nabádá nás, abychom se „učili poznávat Boží srdce v Božích slovech“. „Tímto zjevením oslovuje neviditelný Bůh ze své veliké lásky lidi jako přátele a stýká se s nimi, aby je pozval a přijal do svého společenství,“ říká II. vatikánský koncil (*Dei Verbum*, 2).

Drazi bratři a sestry, pusťte se do čtení Bible! Nezapomínejte však na kapesní evangelium: noste ho v tašce, v kapse a někdy během dne si přečtete úryvek. To vás velmi přiblíží Duchu Svatému, který je v Božím slově. Kéž nám Duch Svatý, který vdechl Písmo a nyní z něj dýchá, pomůže uchopit tuto Boží lásku v konkrétních životních situacích.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

**Poselství Královny míru
ze zjevení pro Mariji Lunetti:**

„Drahé děti! Z lásky k vám mě Bůh poslal mezi vás, abych vás milovala a povzbuzovala k modlitbě a obrácení pro mír ve vás i ve vašich rodinách a ve světě. Dítka, nezapomeňte, že pravý mír přichází jen skrze modlitbu od Boha, který je váš mír. Děkuji vám, že jste přijaly mé pozvání.“

Medžugorje 25. září 2024

ČM Fatima v Koclířově – hlavní poutní den pro Slovensko

Homilie emeritního biskupa spišské diecéze Mons. Andreje Imricha, kterou pronesl na hlavní Fatimský den 13. srpna 2024 v replice Capelinhy pro země střední a východní Evropy v Českomoravské Fatimě v Koclířově

Milí bratři a sestry!
Letos uplynulo 107 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě v Portugalsku. Mezi katolíky se za nejvýznamnější místa mariánských zjevení považují francouzské Lurdy a portugalská Fatima. Zjevení v Lurdech se uskutečnilo 11. února 1858 a ve Fatimě o 59 let později – 13. května 1917.

Výzva Panny Marie v Lurdech zněla: Pokání, pokání, pokání! Ve Fatimě už vyzývá nejen k pokání, ale i k tomu, aby se věřící vroucněji modlili a přinášeli oběti, a tak odprošovali Boha za množství hříchů, kterými lidstvo nesmírně uráží Boží majestát. Co je to pokání? Kdo nosí v sobě přesvědčení, že Desatero pochází od Boha, a kdo uznává, že vše, co je proti Desateru a proti zdravému rozumu, uráží Boha a škodí lidstvu, ten má v srdci zárodek pokání, které se časem rozroste do mnoha užitečných forem.

Svět je dnes posedlý sexuální revolucí, která dosáhla velkého rozmachu v druhé polovině minulého století a pokračuje stále. Lidé se přestali stydět a začali si užívat. Hédonismus a rozkoš začaly být smyslem života.

Manželské nevěry, rozvody a hříchy proti životu jsou běžnou součástí chování dnešního člověka. Je to proto, že si člověk nadmíru uplatňuje právo na rozkoš. V praxi začíná být právo na rozkoš u některých jakoby základním lidským právem, tedy takovým právem jako právo na život.

Když mě někdo ohrožuje na životě, můžu použít všechny prostředky, abych si život zachránil. Dnes si mnozí myslí, že pro pohodlí a rozkoš mám právo udělat cokoliv, abych si toto uchránil. Když dítě přicházející na svět ohrožuje pohodlí otce či matky, ti si myslí, že mají právo to dítě usmrtit, a tak si ono pohodlí uhájí. Když například muž zjistí, že život s jinou ženou bude romantičtější a slastnější než s jeho manželkou, myslí si, že má právo opustit svou ženu i děti a z rodiny

udělat nešťastné smetiště jen proto, aby dosáhl oné romantiky a rozkoše. Vždyť přece udržet si rozkoš je podle něj stejné právo jako právo chránit si život. Mnoho hříchů se dnes páchá jen proto, že nemáme zvládnutou touhu po rozkoši.

V minulosti, když lidé porušovali Desatero, tak se styděli. Proto se slušně oblékali, slušně hovořili, ušlechtilé bylo umění i kultura. Když někdo přece jen ztratil stud a obnažoval se, ostatní se styděli na to dívat. Když někdo začal nepěkně mluvit, ostatní to nechtěli poslouchat. Když chtěl někdo krást, ostatní mu nechtěli pomáhat. Velmi důležití jsou tedy ti ostatní, kam patříme i my všichni. A my všichni postupně ztrácíme stud. Už se nestydíme dívat se na cokoliv, cokoliv poslouchat a podporovat. Na všelijaké zlo okolo nás jsme si zvykli. I na to, za co se naši otcové styděli, ba dokonce před pár lety jsme se za to styděli i my sami. Poslední olympijské hry v Paříži jsou ukázkou, že se dnešní člověk neumí stydět. Neumí se

stydět ani mnozí umělci, ani obecnost, které je akceptuje. Výsledkem bylo rouhavé znevážení Kristovy poslední večeře při zahajovacím ceremonálu nedávných olympijských her.

Kromě studu lidé nosili v srdci i bázeň Boží. Věřili v Boha a milovali ho. Báli se proto, aby neztratili Boží přízeň. Ztratili jsme stud a pro nedostatek víry i bázeň Boží. Žijeme, jako by Boha nebylo. Ztratili jsme pocit hříšnosti. Když někdo vzpomene peklo či očistec, zlobíme

se na něj, že přece nejsme ve středověku, a ať tu nestraší peklem. Když v některých evropských městech kněz v homilii připomněl peklo či hřích, lidé přestali chodit do kostela.

To způsobilo, že v původně křesťanské Evropě se v životě křesťanů rozšířily obuldné hříchy. Prosazuje se tu nějaká subkultura, která je zcela nelogická a nesmyslná. Škodí člověku a uráží Boha.

S velkou obavou o spásu lidstva přichází Panna Maria do Fatimy a zve nás k modlitbám za naše obrácení. Na konci třetího zjevení v červenci 1917 naučila fatimské děti modlitbu, kterou se modlíme po každém desátku svatého růžence a zní následovně: „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

Panna Maria nás skrze tuto krátkou modlitbu upozorňuje na Boha, na existenci hříchu i pekla a nepřímou i na existenci očistce. Ale upozorňuje nás i na existenci Božího milosrdenství. Je třeba připomenout, že Boží milosrdenství nemá žádné hranice, ale je odpovědí na naše pokání, proto zazněla její naléhavá výzva k pokání. Celá desetiletí se lidstvo po celém světě modlí tuto modlitbu každý den, ale svět jako by vůbec neslyšel její obsah. Žijeme stále, jako by Boha nebylo a jako by neexistoval hřích, ani následky hříchu. Naše otupělé svědomí způsobuje, že se dopouštíme velkých urážek Boha.

Milí mariánští ctitelé, snažme se být vnímaví k výzvám Panny Marie a skrze fatimské pobožnosti oživme svou víru a obnovme život podle Božích přikázání. Modlitbou, životem podle víry i svou kajícností odprošujeme Všemohoucího za toliké urážky Božího majestátu, abychom byli hodni jeho milosrdenství. A věrme, že nekonečné Boží milosrdenství provází z pokolení na pokolení všechny, kdo se ho bojí. Takto nás ubezpečuje nebeská Matka a toto je naše radostná naděje.

S Marií nám Bůh slibuje kvetoucí život

Vypráví se jedna krásná legenda: Apoštolové byli jako vždy shromážděni kolem Panny Marie, Matky Páně. Všichni vnímají, že Maria musí zemřít. Po Mariině smrti apoštolové, plní smutku, nesou Marii ke hrobu. Tu se stane velký Boží čin: Bůh vyzvedá Marii z hrobu a bere ji k sobě do nebe. Ale opakuje se totéž, co kdysi o Velikonocích. Apoštol Tomáš opět není přítomen. Apoštolové mu vyprávějí, co se stalo, a on nechce uvěřit svým přátelům. Jdou tedy společně k prázdnému hrobu. Když ho otevrou, spatří, že je naplněn krásnými vonnými růžemi. Tomuto znamení Tomáš uvěří. Tolik legenda.

Můžeme se ptát: Co nám říkají růže v Mariině hrobě? Maria je v mnoha modlitbách a písních srovnávána s růží. Je tak nazvána i v litanii loretánské. Obraz růže je velmi vhodný, aby nám naznačil život Panny Marie i náš život.

Zůstaňme u růže. Každá růže má kořeny. Kde jsou kořeny Panny Marie? Ty jsou hluboko v dějinách onoho národa, který si Bůh vyvolil již pro své první zjevení. Maria je Židovka. Žije z již více než tisícileté víry a náboženské zkušenosti svých předků. Je tím hluboce poznamenána. V jejím domě vyrůstá Ježíš v této víře Izraele.

V knize Izaiáš nacházíme velkolepou předpověď o Marii a Ježíši. Maria je přirovnána ke keři, růžovému keři. Známe to i z vánoční písně – „Z růže kvítek vykvét nám...“ Růžovým keřem je miněna Maria. A květ, který vykvétl na tomto růžovém keři, je Ježíš. Mariiny kořeny jsou zapuštěny hluboko v izraelské zemi, ve Starém zákoně a plodem jejího života je zakladatel Nového zákona – Ježíš. Je náš život zakořeněn hluboko v Ježíši Kristu? Žijeme z tohoto základu? Přináší náš růžový keř také růže?

Každá růže vykvétá tehdy, když je hluboce zakořeněna. „Růže se neptá »proč«. Kvete, protože kvete,“ říká básník Angelus Silesius. Tím chce říct: Růže kvete bez všech ohledů, prostě kvete. Je zde celá pro přítomný okamžik. V Marii nacházíme podobný postoj.

Jistě měla jako každý člověk své životní plány, byla také zasnoubena Josefovi.

Ale pak jí anděl předložil poselství, aby svůj život přenechala zcela Bohu. Maria vůbec neváhá. *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.* Kolik vnitřní svobody, kolik otevřenosti vůči Božímu volání zaznívá z těchto slov! Tím začíná pro Marii život, který vyžaduje stále pohotovost všechno opustit pro Boha.

Když Ježíš začal své veřejné působení, musí ho nechat jít cestou, kterou sama jen těžko chápe. Na svatbě v Káně zažije nejdříve Synovo odmítnutí. Nakonec musí svého Syna odevzdat smrti, a to je pro Marii ta nejtěžší oběť.

Tato vnitřní svoboda však nakonec dovede Marii k radosti zmrtvýchvstání, k přijetí Ducha Svatého o Letnicích a konečně k nanebevzetí na konci jejího života.

Co to znamená pro náš život? Kdo žije bezvýhradně ve vnitřní svobodě, kdo je otevřený k Božímu volání jako Maria, toho Bůh povede po obtížných cestách, ale také ho bohatě obdaruje. Maria je pro nás povzbuzením, abychom s odvahou vykročili na tuto cestu s hlubokou důvěrou v Boha a odložili všechny otázky „proč?“, všechny své vlastní plány a cíle, na kterých tak rádi trváme. „Růže se neptá »proč«. Kvete, protože kvete.“

„Nepřej si být pozlacenou větrnou korouhvičkou na střeše budovy.

Ta se sice třpytí a je nejvýše, ale pro pevnost budovy nic neznamena.

Kdybys byl starým kvádrem skrytým v základech pod zemí, nikdo by tě neviděl, ale právě díky tobě by se dům nezhroutil.“

Josemaría Escrivá de Balaguer

Konečným cílem každého květu je plod, který zvolna dozrává po odkvětu. Od Marie byl požadován nejdůležitější plod jejího života již velmi záhy. *Požehnaný je plod života tvého, zdraví ji Alžběta.* Plodem jejího života je božské Dítě

Ježíš. Dává světu nejvzácnější plod – Vykupitele. Ale zrozením Ježíše její úloha zdaleka nebyla u konce. Doprovází svého Syna až k trpké smrti na kříži. Je jeho pomocnicí a spolupracovnicí při díle vykopení.

Co to znamená pro nás? Bůh nepůsobí mimo nás, nýbrž přibírá nás ke svému dílu. Každý z nás může přispět svým způsobem k naplnění Božích plánů s lidstvem.

Je tu ještě další plod v Mariině životě. Její osobní naplnění – tělesné nanebevzetí. Maria je vzor vykoupeného člověka. Co to pro nás znamená? Na Marii můžeme poznávat, co Bůh přiřkl každému, kdo věří v Ježíše Krista.

Když se tedy díváme na Marii v růžencových tajemstvích, pak se díváme jako oknem k věčnosti na své vlastní naplnění. Nic, co je v tomto životě dobré, krásné a cenné, nebude ztraceno. Všechno najdeme jako plod v Božích rukou. Ne, to dobrá novina jako celé poselství naší víry v evangelium? Věřím v těla vzkříšení a život věčný. Amen.

Zdroj: Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 41/2003

Maria - vychovatelka nového člověka

Svatý Pavel nás vyzývá: „Oblečte se v nového člověka,“ a vysvětluje: „Oblečte se v Ježíše Krista. Kristus je nový člověk, stejný včera, dnes a navěky.“ Lidem je uloženo, aby se připodobnili ke Kristu. Maria je „Kristu nejvíce připodobněna“, a proto je pro vykoupené lidstvo nejdokonalejším obrazem Krista, je „odleskem jeho slávy“. Byla jí svěřena nejvznešenější úloha, aby v nás vytvořila nového člověka, spojeného důvěrně s Bohem. To se děje trojím způsobem: mocí jejího strhujícího příkladu, mocí její starostlivosti a přímluvy a mocí její lásky.

Moc jejího strhujícího příkladu

Maria před nás staví ten nejkrásnější lidský život, bohatě obdarovaný milostí a utvářený vnitřním sjednocením s věčnými Božími úradky. Jejím heslem bylo: tichá, radostná služba. Její velikost spočívá ve správné odpovědi na Boží lásku, v bezmezném nasazení pro dílo jejího Syna. Její krásou bylo její panenství. Ona je drahocenným základem, na kterém Bůh zbudoval svůj stánek, aby v něm přebýval. Maria mohla říct:

„Ty jsi každý můj krok. Ty jsi začal každý můj začátek. Celé mé nitro se obrací k Tobě. Není nic jiného, co bych hledala, nic na nebi a nic zde na zemi kromě Tebe.“

I náš život musí mít živoucí vztah k Bohu. Sloužit Bohu a lidem, to je vznešenost našeho křesťanství, naše gloriola. V tichosti a skrytosti máme uchovávat Duchu Svatému úpis své duše. Ten je napsán jako originál „inkoustem“ našich obětí a dobrých skutků a bude jednou přečten o dni slávy. Proto musíme pečovat o onen panenský základ, neboť jen v něm se Bůh u nás cítí dobře a my jsme pro něho „libou vůni“. Zůstáváme v Kristu, ve skrytosti jeho božského synovství.

Snažme se jako Maria o čistý, jasný pohled na Boha, o veselou dětskou duši, která se chce zalíbit jen Bohu podle hesla: „Mlčení - oběť - radostná služba!“

Usilujme o jemnost svědomí, které bere vážně skrytá hnutí srdce a směřuje je k Bohu, o jemný sluch a věrnost každému Božím volání, aby myšlenky, chtění a jednání byly prosyceny svatou veselostí.

Tak porosteme v Krista a on bude z nás vzařovat v našem bohumilém jednání.

Moc její starostlivosti a přímluvy

Maria může a chce nám pomáhat, abychom se stali podobnějšími jejímu Synu. Ona je Prostřednicí všech milos-

tí. Milost, kterou nám zprostředkovala, není jen božský život, který jsme přijali ve křtu, ale také růst v milosti je dar, který nám Bůh dává skrze ni. Jejím blaženým úkolem v nebi je zprostředkovat a rozdělovat milosti.

Ale nesmíme si tento její úřad představovat nesprávně. Není tomu tak, že by chodila za námi, jako když sv. Alžběta s rukama plnými darů šla za chudými, aby každého osobně obdarovala. Neboť jen Bůh je dárce všech darů, od něho pochází každý dokonalý dar. Je jen jeden Prostředník mezi Bohem a lidmi, a tím je Kristus. Co tedy dělá Matka? Stojí v postojí svého „Magnificat“ před Boží tvář, září láskou a vděčností, blažená pevnou důvěrou, že její Syn nikdy neodmítne žádnou její prosbu. V Bohu vidí jediným pohledem všechny potřeby svých dětí, jejich slabosti, jejich boje, jejich nedostatky odvahy. Ale ona se dívá jen na Boha a její patření je ustavičná důvěryplná prosba, všemocná přímluva za její děti. Ona jako nikdo jiný v nebi umí pohnout srdcem Věčného, takže on nám zajistí vše, co je potřebné ke spáse.

A je psáno: *To je vůle Boží, vaše posvěcení.* Bůh nás povolal ke svatosti, jednoho každého z nás. Můžeme toto dílo sabotovat svou vlastní vůlí. Ale my máme následovat Boží vůli. Tím rozhodujícím a hlavním při díle našeho posvěcení je působení Ducha Svatého; bez něho nezmůžeme nic.

Maria je drahocenným stánkem Ducha Svatého. Kdo se jí odevzdá, zakusí vedení skrze Ducha Svatého. Svátý Ludvík Maria Grignon říká: „Jestliže Duch Svatý najde v některé duši Marii, vstoupí tam se svou plností. Odevzdá se té duši v té míře, v jaké ona udělala místo jeho Snoubence.“ Naše narození v Krista se děje v Marii skrze Ducha Svatého. Marii prostřednictvím směřuje k tomu, aby nás učinilo podobnými Kristu, aby nám rys za rysem vtisklo jeho tvář.

Moc její lásky

Kdo má srdce královny, má také blahovůli krále. Mariino srdce je otevřeno pro všechny a všechny zahrnuje svou mateřskou láskou. Proto předstupujeme s důvěrou před její trůn a odevzdejme jí svou tělesnou i duchovní bídu, své starosti i radosti. Řekněme se sv. Františkem Saleským:

„Ó Maria, kdybys byla jen Matkou, věděl bych, že mi chceš pomoci, ale nevěděl bych, jestli mi můžeš pomoci. Kdybys byla jen Královnou, věděl bych, že mi můžeš pomoci, ale nevěděl bych, jestli mi chceš pomoci. Ale protože jsi Matkou a Královnou, vím, že mi můžeš a také chceš pomoci.“

Jak velká byla Mariina láska na zemi! Jelikož pokorně přijala Boží výkupný plán, stala se Matkou jeho Syna. Jelikož denně vrůstala do Krista, stala se pro nás předobrazem přetvoření v Krista.

Jaké je to korunování jejího sebeodevzdání, že je zcela spojena s Kristem a je důvěrníci jeho myšlenek a úradků! Ne nadarmo ji lid blahorečil: *Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, kterých jsi požíval.* Jen čistá láska, která ke všem Božím pokynům a vedení říká láskyplně ano, může přijmout takovou důstojnost. Bůh se duchovně odevzdává všem lidem, kteří dají svůj život k dispozici dílu spásy. Oni zakusí blažené objetí Boží lásky.

Čemu se kdo otevře, to také porodí. Eva se stala matkou neduhů, Maria Matkou Krista. V něm Bůh obnovil svět, ba co více, zbožštil ho. Když se zřekneme milosti, zaséváme a sklízíme smrt. Otevřeme-li se milosti, zahalí nás Boží sláva. A pak jsme jako Maria plni dobroty a odpuštění. Žehnáme tam, kde nám činí zle. Milost, která je v nás účinná, proměňuje tiše svět kolem nás. Každý, kdo má s námi co do činění, cítí, že stojíme za svou Královnou a Matkou. Z ušlechtilosti našeho mluvení a konání může usuzovat na náš mariánský postoj.

Z -sks- 36/ 2003 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (8)

III. Ve škole vědy

1. Cestování

Studia

Scholastikem se nazývá ten, kdo po prvních řeholních slibech jde studovat. Mladý jezuita musí získat i dostatečné vědomosti, aby mohl co nejuspěšněji pracovat na spáse nesmrtelných duší.

Ctnostný život je potřebný každému knězi a ničím se nedá nahradit, ale to nestačí. Kněz musí být i vzdělaný, aby uměl vyučovat jiné. Toto měl před očima i svatý Ignác, zakladatel Tovaryšstva Ježíšova, když předepsal řádu dlouhá a důkladná studia. Tomuto předpisu se musel podřídit i Jan Berchmans, a tak se musel rozloučit s noviciátem, kde prožil tolik milých chvil v duchovních cvičeních.

Představený poslal Jana studovat filozofii do Antverp. Cestu z Mechelenu do nového místa vykonal spolu s ostatními pěšky. Dům, kde se pak Jan Berchmans ubytoval, stojí dodnes.

Antverpští scholastici přijali nové bratry srdečně. Berchmans šel k představenému, kterému se už předtím představil a který mu měl být otec, ale Ja-

na to neuspokojilo. Když přišel ke svému představenému, otevřel mu své srdce a prosil ho, aby byl k němu co nejpřísnější. Otec rektor se jeho žádosti snažil vyhovět. Často mu dával pokuty za malé

prestupky, které se Janovi přihodily, protože ještě neznal domácí pořádek a zvyky. Jan však byl blažený, že má představeného, který se k němu chová tak, jak si zaslouží. Tato radost však netrvalo dlouho. Otec se brzy přesvědčil o Janově do-

konalosti. Zkoušet jeho poslušnost bylo zbytečné, a tak ho víc takovýmto zkouškám nepodroboval. Jan se však v Antverpách dlouho neohřál.

Řím

Bůh chtěl, aby Jan Berchmans svítil svým svatým životem celému světu. Otec provinciál ho poslal do hlavního města katolické vzdělanosti, do Říma, kde se scházeli nejnadanější mladíci Tovaryšstva Ježíšova z celého světa. Tady vystudovali ryzí katolické vědy a utužili se svazkem bratrské lásky, která spojuje údy Ježíšova tovaryšstva z celého světa. Jan nedovedl pochopit, proč posílají do Říma právě jeho. „Nemám na to potřebné ctnosti a schopnosti, ale jiní v nich vynikají,“ oponoval. Ale protože mu byla poslušnost nade vše, hned se vydal na cestu. Před odchodem se ještě měl rozloučit s příbuznými, jak to žádal představený.

Do Diestu šel přes Mechelen, kde se v domě jezuitů dozvěděl, že jeho otec před několika dny onemocněl a po krátkém trápení zemřel. Pro mladého Jana to byla těžká rána, vždyť mu to nikdo nenapsal ani neoznámil. V Mechelenu se od cizích lidí dozvěděl, že se jeho otec, aniž by se s ním rozloučil, odebral na druhý svět. Jan se však hned potěšil myšlenkou, která nedovolila, aby ho nesmírný žal docela ovládl. Uspokojil se a řekl: „Pán Bůh mi ho dal, Pán Bůh mi ho i vzal; nechť je pochváleno jeho jméno!“

Po této smutné zprávě, nevěděl proč, ale nešel domů. Jan místo návštěvy napsal rodině pěkný, dlouhý dopis, ve kterém je utěšoval a prosil, aby neopustili sirotky. Napsal i kanovníkovi Froidmanovi, aby se laskavě ujal jeho bratrů a sester. Bůh, pro kterého Jan Berchmans opustil sourozence, rodiče a příbuzné, se dobrotivě postaral o všechny. Janovi bratři Adrian a Karel s Boží pomocí dostudovali. Adrian potom vstoupil do řádu augustiniánů a Karel následoval Jana do Tovaryšstva Ježíšova. Byl usilovným pracovníkem a velmi zbožným jezuitou. Dožil se 61 let. O třetím bratru Bartolomějovi je známo jen to, že byl vojákem. Jediná Janova sestra Alžběta se vdala za advokáta v Mechelenu.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý

do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou posledními a poslední první.“

Na cestě

Dne 24. října 1618 se Jan Berchmans a scholastik Bartoloměj Pennemann vydali na cestu do Říma. Procházeli Francií, protože katolickým kněžím, zejména jezuitům, se nedoporučovalo jít přes Německo. Němečtí protestanti v té době nenáviděli katolickou církev a především její horlivé sluhy. Cestou přes Francii navštívili několik domů Tovaryšstva Ježíšova. Všude si je oblíbili a dlouho na ně vzpomínali. Obdivovali zvláště Janovu poníženost a neobyčejnou zbožnost. Pohled na tyto vlastnosti každého povzbudil. Když se tam za rok cestou do Říma zastavil otec Bauters, každý mu blahopřál, že vychoval takového vynikajícího mladíka.

Cesta z Mechelenu do Říma trvala dlouho. Oba mládenci se v útrapách cestování a soužení povzbuzovali zbožným rozjímáním a rozhovory. Rozjímali o tom, jak kdysi cestovala Svatá rodina z Betléma do Egypta, avšak s tím rozdílem, že Jana a Bartoloměje očekávala v Římě radost.

Loreto

V italských městech, přes které procházeli, nezůstávali dlouho. Krása paláců a rozličné vzácnosti je nelákaly. Spěchali, aby byli ještě před Vánoci v Loretě. Přišli tam den před Štědrým večerem. Jan Berchmans, ačkoli bych velmi unavený, požádal rektora tamní koleje Tovaryšstva Ježíšova o povolení zúčastnit se mše v Nazaretském domku. Při mši klečel jako u vytržení. Jeho zbožnost obdivovali všichni přítomní. Z Janovy tváře vyzařovala čistota a šlechtnost, tak si lidé mysleli, že je jistě knížecí syn, převlečený za poutníka, aby ho nepoznali. V Loretě se zdrželi dva dny a potom se dojemně rozloučili s Nazaretským domkem. Museli pokračovat v cestě do Říma.

Po pěti dnech uviděli překrásnou věž chrámu svatého Petra. Večer už byli ve městě a hned vyhledali dům jezuitů. Privítal je osobně generální představený. Do koleje, kde měli začít studovat filosofii, se dostavili další den. Bartoloměj, Berchmansův společník, se ve věčném městě dlouho neradoval. Bůh ho povolal do věčného Jeruzaléma. Neví se, zda onemocněl po útrapách z cesty, anebo z jiné příčiny, avšak onemocněl a zanedlouho zemřel.

Zemřela vizionářka Vassula Ryden (82 let)

V úterý 25. září 2024 zemřela ve 2.30 hodin po pondělní operaci v nemocnici v Aténách Vassula Ryden. Před operací přijala svátosti. Nyní vstoupila do věčné slávy a je se svým Pánem. Její mise je splněna. Děkujeme naší milované prorokyni a přítelkyni Vassule, protože jsme skrze ni a poselství Opravdového života v Bohu poznali a zamilovali si Trojjediného Boha! Vassula bude vždy v našich srdcích a v našich myšlenkách. Bude nám moc chybět!

V Kristu

P. Joseph Iannuzzi a TLIG v Řecku

2. Nový domov

Římská kolej

Jana Berchmanse už v koleji znali. Předběhla ho jeho pověst a svatost se roznesla po mnohých domech Tovaryšstva Ježíšova. Neví se, zda to byla náhoda nebo úmysl, že Janovi přidělili právě ten pokoj, ve kterém kdysi pobýval i svatý Alois Gonzaga. V Janovi tato okolnost ještě víc rozdmýchala touhu stát se podobným svému patronovi, svatému Aloisovi. Byli takoví, co hned po jeho příchodu říkali: „Alois je zase na zemi, Alois je mezi námi.“ Dokonce byli i takoví, kterým se Berchmans stal ještě milejším než svatý Alois. V ústavu totiž byli mnozí, kteří poznali svatého Aloise, vždyť ještě neminulo ani třicet let, co Alois žil mezi nimi.

Co dělalo Jana tak milým? To, že neměl na sobě nic odstrašujícího. Nevypadal tak chudě a hubeně jako svatý Alois. Bůh obdařil Jana také urostlou postavou a příjemnou povahou.

„To je nepochopitelné,“ říkali někteří, „že se s takovou milou povahou přátelí i skromnost. Ale vyčkejme, až se osmě-

lí.“ Avšak všichni, kdo tak hovořili, byli zklamáni. Scholastik Jan Berchmans zůstal věrný a stálý ve svých předsevzetích i navzdory tomu, že měl těžkosti, dokonce zažil i pokušení od některých netrpělivých spolubratrů.

Otec Oliva, Janův spolužák a pozdější generální představený celého Tovaryšstva Ježíšova, vyprávěl: „Otec Camilus Jori napomínal jednoho dne mladé scholastiky: »Nezkažte mi mého malého Vlása, říkám vám, on je dobrý a jeho ctnost bude kvést v jasném světle.« Divil jsem se, že ho takto chválil hned po jeho příchodu, ale měl pravdu. Janova ctnost byla trvalá.“ A otec Gori dodal: „Po celém domě, dokonce i za klášterní zdí i po celém městě se rozšířila vůně Berchmansova svatého života.“

(Pokračování příště)

Podle knihy Koloman Grieger S. J.:
Svatý Jan Berchmans S. J. Vzor mládeže.

Vydal Posol Božského Srdce Ježíšova.

Trnava 1929

Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková

Překlad -jk- (Redakčně upraveno)

Římská kolej, kde sv. Jan žil až do své smrti (1619–1621)

Pondělí 14. 10. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marek Jícha – kameraman
7:00 V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry
7:10 Duchovní malby: Ježíšovo utrpení
7:35 Tiché hrozby – Blízký vesmír
8:05 Mezi pražci (118. díl): Září 2024
8:40 Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař
9:00 Živě s Noe [L]
9:15 Květnov
9:25 Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Horolezec s otevřeným srdcem pro druhé
10:55 Sýrie – Není to konec
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 V pohorách po horách: Godula
13:00 Stano Lajda, žilinský výtvarník
14:00 Harfa Noemova: Giachino Rossini: Stabat Mater
14:20 Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích
14:40 Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nobelovy ceny za fyziku 2019 pro tři astronomy
16:00 Matka Petra od svatého Josefa
18:00 Sedmihlásky: Na pastvě
18:05 Bible v písku: Marnotratný syn
18:10 Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta
18:30 Poutníci času: S rodinným cirkusem Josef Wertheim
18:50 Devítka na Mohelnickém dostavníku
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 Když bolí tělo: Endokrinologie [L]
21:10 Moudrost mnichů: Acedie – neboli duchovní únava
21:25 Poslední budů prvými
22:05 Jak potkávat svět: Se Simou Martausovou
23:30 V souvislostech
23:55 Cvrlikání (13. díl): Epydemye
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 10. 2024

6:05 U Pastýře: S hostem prof. Rudolfem Zahradníkem
7:10 Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách
7:35 Otevřené chrámy
7:50 Nebojte se... Ptejte se kněze
9:00 Živě s Noe [L]
9:15 V souvislostech
9:35 Noční univerzita: Pavla Petrášková – Žeň je hojná, ale dělníků málo
10:30 Siroťci Velké války
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž
13:00 Střípky z ostravské archeologie: Zkáza Ostravy
13:10 Dotyky múzy
13:40 V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry
14:00 Dětský folklórní festival Zdola ponickýho mlyna
14:45 Biblické Jordánsko: Skryté poklady z dávné minulosti
15:50 Muzikanti, hrajte: Moravanka
17:00 Dokořán: S Danielem Stachem
18:00 Sedmihlásky: Na pastvě
18:05 Bible v písku: Mojžiš
18:10 Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní
18:35 Divadélko Bubáček (3. díl): O Rastíkovi a Johance
18:50 Střípky z ostravské archeologie: Dívka jménem Mariana
19:00 Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilemetodějská bazilika
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:35 Setkání: Aleš Dufek
19:45 Přejeme si...
20:05 Daruj písničku [L]
21:10 Klapka: Se Stanislavem Domanským [P]
22:20 Terra Santa News: 9. 10. 2024
22:40 Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínke v ČR
23:10 Má vlast: Mořice
0:10 Příběhy psané životem: Rozvody
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 10. 2024

6:05 Co Chod, to roztodivná letora: MFF Strážnice 2024
7:45 Přesah
8:30 Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně
9:00 Generální audience papeže Františka [L]
10:05 Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nobelovy ceny za fyziku 2019 pro tři astronomy
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 V pohorách po horách: Hranická propast
13:00 Hlubinami vesmíru s dr. Michalem

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Zajačkem: Galaxie
13:40 V poušti Karakum
14:00 Na startu: S Lukášem Jirsou
14:25 Střípky z ostravské archeologie: Hulvácký poklad
14:35 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře
16:00 ARTBITR – Kulturní magazín: Františkánský klášter v Hájkou
16:15 Když bolí tělo: Endokrinologie
17:15 Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 60 km: Okolo Vranovské přehrady
17:30 Terra Santa News: 16. 10. 2024 [P]
18:00 Sedmihlásky: Na pastvě
18:05 Bible v písku: Zacheus
18:10 Strýček Emu: Vlaky
18:30 Zebra bez hřívy
19:00 Večer chval: Živá modlitba a chvála [L]
19:45 Přejeme si...
20:05 Buon giorno s Františkem [L]
20:50 Moudrost mnichů: Pokání a trest
21:00 Noční univerzita: Petr Hůšť – Koho pošlu, kdo nám půjde? [P]
21:55 Všechno, nebo nic – sestra Clare Crockett
23:20 Můj chrám: Ivo Slavotínek, první náměstek hejtmana Olomouckého kraje, v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku
23:40 Generální audience papeže Františka
0:05 Poutníci času: S Rýzou Blažejovskou
0:20 Vezmi a čti: Září 2024
0:35 Klid zbraní
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 10. 2024

6:05 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý
7:10 Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci
7:45 Klapka: Se Stanislavem Domanským
9:00 Živě s Noe [L]
9:15 Terra Santa News: 16. 10. 2024
9:35 Nicu
10:35 Grotesky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes
11:20 Setkání: Radovan Gaudyn – kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 S chutí přes práh: Salesiánky v Praze-Karlíně
13:10 Island – Napříč ledovou pustinou
14:00 Za obzorem: Evropská síť proti chudobě [L]
14:35 Tíha obětí
15:35 Generální audience papeže Františka
16:00 Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU
16:55 Kaplani naděje: P. Marcin Saj
17:10 Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice
17:40 V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry
18:00 Sedmihlásky: Na pastvě
18:05 Bible v písku: Pokušení v poušti
18:10 Ovečky: 29. neděle v mezidobí
18:25 Il. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu
18:45 Múzy církevních škol: Cyrilemetodějské gymnázium a SOŠPg Brno
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:30 Jeníkov
19:45 Přejeme si...
20:05 Mezi pražci: Říjen 2024 [P]
20:50 Poletuchy: Na skok do Liberce
21:35 Za obzorem: Evropská síť proti chudobě
22:10 Pod lampou [P]
0:00 Dobrodružství před kamerou
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 10. 2024

6:05 U Pastýře: Petruška Šustrová
7:10 Cvrlikání (16. díl): Poutníci
8:20 Historie a současnost Matice svatohostýnské
9:00 Živě s Noe [L]
9:15 Můj chrám: Josef Bazala, senátor, v kostele Svatého Ducha, Staré Město
9:35 Grotesky Laurel a Hardyho: Dvojčata
10:00 Když bolí tělo: Endokrinologie
11:00 Poutníci času: S rodinným cirkusem Josef Wertheim
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední

modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Daruj písničku
14:00 Za obzorem: Manželská mediace [L]
14:35 Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh údolím Jihlavy a Brtnice
14:55 Bohém s Bohem: Ilona Smejkalová
16:10 Duchovní malby: Zmrtvýchvstání
16:35 Poslední budů prvými
17:10 Buon giorno s Františkem
18:00 Sedmihlásky: Na pastvě
18:05 Bible v písku: Žena u studny
18:10 Filipíny – Tajfun Haiyan
18:50 Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži
19:10 Špenátové palačinky z Kostelního Vydří
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:35 V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry
19:45 Přejeme si...
20:05 K jádru věci: S Danou Drábovou [L]
21:10 Hutýra [P]
22:30 Za obzorem: Manželská mediace
23:00 Luboš Malina & Kateřina García na Folkových prázdninách
23:45 Paměť národa – Tvář vzduru 1989: Jiřina Šiklová
0:00 Když bolí duše: Manželská krize
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 10. 2024

6:05 Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek
7:05 Velehradská zastavení: Díl 5. – Působení Tovaryšstva Ježíšova
7:18 Flešbky – Godzone podcast: František Bartek – KATOLÍCKÍ GENTLEMANI
7:48 Magazín Mary's Meals
8:10 Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví
8:25 Setkání: Marek Sovka – Branišovice
8:35 Sedmihlásky: Na pastvě
8:40 Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní
9:00 Ovečky: 29. neděle v mezidobí
9:20 Strýček Emu: Vlaky
9:40 Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové
10:00 Hutýra
11:25 ARTBITR – Kulturní magazín: Františkánský klášter v Hájkou
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Angelus Domini
12:05 Duchovní menu [P]
12:25 Klapka: Se Stanislavem Domanským
13:30 Poutníci času: S Ivanem Netukou
14:00 Pod lampou
16:10 Z duše země zrozená...: MFF Strážnice 2024
18:00 Slovo na neděli: 29. neděle v mezidobí [P]
18:20 V souvislostech [P]
18:40 Přejeme si...
19:00 Giacomo Puccini: Messa di Gloria: Podzimní festival duchovní hudby 2024 [L]
20:30 Dokořán: S Jiřím Grygarem [P]
21:15 V pohorách po horách: Koprovní štít ve Vysokých Tatrách [P]
21:30 Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět
23:00 Letem jazzem (5. díl): Jazzové přesahy
0:10 Výpravy do divočiny: Madagaskar, ostrov lemurů
1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 10. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála
7:05 Múzy církevních škol: Cyrilemetodějské gymnázium a SOŠPg Brno
7:30 Slovo na neděli: 29. neděle v mezidobí
7:55 Dobrodružství před kamerou
8:55 Mezi pražci: Říjen 2024
9:40 Dokořán: S Jiřím Grygarem
10:30 Mše svatá s farností Kvasice: Ostrava, kostel sv. Václava [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L]
12:20 V souvislostech
12:40 Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašy
13:00 Galicijský poutník
13:45 V pohorách po horách: Moravský kras
14:05 Muzikanti, hrajte: Mistřiňanka
15:10 Noční univerzita: Petr Hůšť – Koho pošlu, kdo nám půjde?
16:05 Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět
17:40 Sedmihlásky: Pasecký louky
17:45 Ovečky: 29. neděle v mezidobí
18:00 Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houslička
18:25 Strýček Emu: Internet [P]
18:40 Přejeme si...
19:00 Společně s The Chosen [L]
20:00 The Chosen III. (8. díl): Nasyčení [P]
21:25 Svobodní
22:50 Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině
23:10 Zpívá celá dědina: Protivanov
0:45 Polední modlitba Sv. otce Františka
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 10. o 13:00 hod.: Umučenie sv. Jany z Arku

Dokumentárny film nám predstavuje život a výnimočnú misiu obyčajného a pritom odvážneho dievčaťa, svätej Jany z Arku.

Utorok 15. 10. o 19:50 hod.: A teraz čo? (Rod verus pohlavie)

Súčasný svet sa nám snaží vnútiť koncept, že rod je niečo iné ako pohlavie, že človek môže byť muž alebo žena a zároveň mať odlišnú rodovú identitu, ktorá je v rozpore s pohlavím. Čo hovorí cirkev o nových rodových ideológiách?

Streda 16. 10. o 13:05 hod.: U Nikodéma (Legalizácia potratovej tabletky)

Je potratová tabletká bezpečnejšia a šetrnejšia, ako to tvrdia jej zástancovia? Sme pred Národným pochodom za život. Dostane sa až k politikom hlas tých, ktorí bojujú za ochranu života nenarodených?

Štvrtok 17. 10. o 16:55 hod.: Fara v meste

Voľné pokračovanie seriálu Fara. Tentokrát sa charaktéry ocitnú v prostredí veľkomesta. S vtipom, ale aj vážnosťou nám priblížia farskú atmosféru, kde chýba kostolník. Pán farár bude opäť konfrontovaný s aktuálnymi problémami a svojimi farníkmi.

Piatok 18. 10. o 20:30 hod.: BIBLIA: Jozef Egyptský / 2

Filmové rozprávanie o dramatickom osude Jakubovho najmilovanejšieho syna Jozefa, ktorého jeho bratia zožieraní závisťou predali do otroctva. Otcova láska a žiarlivosť bratov zasadili do Jozefovho života kamene neľahkého údely.

Sobota 19. 10. o 20:30 hod.: Kouč Carter

Film mapuje život trénera Kena Cartera, ktorý uzavrel telocvičňu, keď zistil, že jeho tímu chýbajú školské výsledky. Stretáva sa s odporom, no odhodlane bojuje za zmenu a lepšiu budúcnosť mládeže.

Nedeľa 20. 10. o 10:00 hod.: Svätá omša z Rožňavy

Priamy prenos z katedrály Nanebovzatia Panny Márie pri príležitosti Rožňavskej novény.

CINELUX – sobota 19. 10. 2024: Film: Služobníčka

Film podľa skutočného príbehu Španielky Vicenty Maríe Lópezovej, zakladateľky Kongregácie rehoľných sestier Nepoškvrnenej Panny Márie.

Liturgická čtení

Nedeľa 13. 10. – 28. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7–11
 Ž 90(89),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
 2. čt.: Žid 4,12–13
 Ev.: Mk 10,17–30

Pondělí 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I.

1. čt.: Gal 4,22–24.26–27.31–5,1
 Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7
 Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Gal 5,1–6
 Ž 119(118),41.43.44.45.47.48
 Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 11,37–41

Středa 16. 10. – nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)

1. čt.: Gal 5,18–25
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 1,1–10
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9–17b
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18
 Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
 Ev.: Lk 10,1–9

Sobota 19. 10. – nezávazná památka sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů nebo sv. Pavla od Kříže nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ef 1,15–23
 Ž 8,2–3a.4–5.6–7
 Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)
 Ev.: Lk 12,8–12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ŘÍJNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 10.	PO 14. 10.	ÚT 15. 10.	ST 16. 10.	ČT 17. 10.	PÁ 18. 10.	SO 19. 10.
Antifona	1136 1262	1150 1278	1734 1953	1181 1311	1708 1924	1563 1761	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	783 881	784 883	786 884	783 881	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1136 1263	1151 1279	1559 1756	1182 1312	1708 1925	1673 1893	1666 1883
Antifony	1137 1264	1151 1279	1167 1296	1183 1313	1198 1330	1682 1761	1229 1364
Žalmy	1137 1264	1152 1280	1167 1297	1183 1313	1199 1331	813 914	1229 1364
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1155 1283	1735 1954	1186 1317	1710 1926	1682 1762	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	720 813	1155 1284	1735 1954	1186 1317	1562 1760	1563 1762	1669 1886
Prosby	1140 1268	1155 1284	1724 1943	1186 1317	1711 1927	1682 1762	1655 1886
Závěrečná modlitba	721 813	1558 1755	1560 1757	1561 1758	1562 1760	1564 1763	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141 1269	1156 1285	1172 1301	1187 1318	1203 1335	792 890	1233 1369
Antifony	1142 1269	1157 1285	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370
Krátké čtení	1144 1271	1159 1288	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1684 1763	1236 1372
Závěrečná modlitba	721 813	1159 1288	1175 1305	1191 1322	1206 1339	1564 1763	1236 1372
Nešpory:							
Hymnus	1132 1258	1145 1273	1160 1290	1560 1757	1192 1323	1714 1932	1685 1764 807 907
Antifony	1133 1259	1146 1274	1161 1290	1177 1307	1193 1324	1208 1341	1685 1765 808 908
Žalmy	1133 1259	1146 1274	1161 1291	1177 1308	1193 1324	1209 1341	1678 1897 808 908
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1149 1277	1164 1294	1737 1956	1196 1327	1717 1934	1686 1765 810 911
Ant. ke kant. P. M.	720 813	721 813	1164 1294	1737 1956	1196 1328	1563 1760	1564 1766 721 814
Prosby	1135 1261	1149 1277	1165 1294	1731 1950	1196 1328	1718 1936	1686 1766 811 911
Záv. modlitba	721 813	721 813	1558 1755	1560 1757	1561 1758	1562 1760	1564 1763 722 814
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398 1238 1374

POZNÁVÁME SVATÉ

TAJEMSTVÍ MÉHO SYNA

Antonia Salzano Acutis • Editor Paolo Rodari
Z italského přeložila Veronika Matiašková
Redakce Kateřina Lachmanová

Blahoslavený Carlo Acutis (1991–2006), přezdívaný „Aťák Boží“ – co se skrývá za jeho životním příběhem? Proč je prostý chlapec, který zemřel v patnácti letech, zván po celém světě s prosbou o přimluvu? Proč ho církev považuje za svatého? Zkrátka, co je to za „tajemství světla“, jež ho provází? Mnozí se pokoušeli do tohoto tajemství proniknout, ale není snadné porozumět člověku, kterého důvěrně neznáte. Proto se jeho maminka pokusila napsat knihu, aby pomohla jeho mnoha přátelům poznat Carla ještě lépe a zamilovat si ho. Odhaluje v ní, jak Carlo vždy hledal Boží vedení. Jeho cílem byla totiž věčnost, ne konečnost. Štředem jeho života byl Pán Ježíš...

Pavel Nebojsa – Doron • Brož., 130x190 mm, 280 stran, 369 Kč

MODLITBA

ROZMLOUVEJ S BOHEM

Sestavil Josef Havelka

Vyšlo s církevním schválením. Někdy potřebuje člověk k modlitbě nějakou předlohu. Nejsme pokaždé natolik tvůrčí, abychom se modlili vlastními slovy, přímo od srdce. Určitou předlohu bychom měli mít po ruce pro chvíle, kdy jsme na dně. Tato malá kapesní brožurka je určena jako pomůcka pro osobní chvíle s Bohem. Tak jako všemu, i modlitbě je třeba se učit.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.
Čtvrté doplněné vydání • Brož., A6, 44 stran, 25 Kč

O OČISTCI

DUŠE V OČISTCI: CO JSEM S NIMI PROŽILA

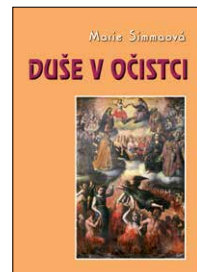
Marie Simmaová • Přeloženo z němčiny

Autorka, německá mystička 20. století, pomáhala duším v očistci už od dětství tím, že se za ně modlila a obětovala odpušky. Od roku 1940 se na ni začaly obracet duše s prosbou o pomoc. Na slavnost Všech svatých roku 1953 začala pomáhat duším v očistci smírným utrpením. Kniha hovoří o všem, co se Marie Simmaová od duší v očistci dověděla o současné době, a o tom, co viděla v nejtěžších chvílích utrpení pro své poučení i útěchu.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dotisk třetího vydání

Brož., A5, 134 stran, 149 Kč

UTRPENÍ A RADOSTI OČISTCE

Prof. F. Spirago • Z němčiny přeložily Školské sestry O.S.F.

Dodatek R. D. Radim Tutr

Vyšlo s církevním schválením. Kniha pojednává o očistci na základě tridentského katechismu, výroků církevních učitelů, sdělení svatých a svatě žijících osob, které byly omilostněny zvláštními zjeveními o očistci a jejichž výpovědi mnozí biskupové nejen schválili, ale také doporučili ke čtení. V závěru knihy je krátký dodatek o odpustcích přivlastnitelných duším v očistci.

Nakladatelství Christianitas s.r.o.

Váz., 125x165 mm,

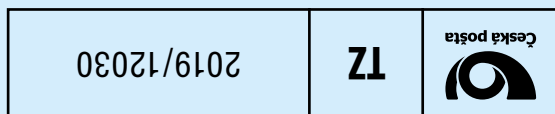
84 stran, 90 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.